

bemyttede blets Forelæsninger og uddanne sig. Det var altsaa en Misforstaaelse af Kontoens Bestemmelse og Beskaffenhed, der laa til Grund for det ærede Medlems Udtalelser. Senere er denne Konto omformet paa forskjellig Maade efter Forslag af mig, og den har da faaet den Skikkelse, den nu har. Den tjener dels til at støtte fattige Studerende ved Universitetet og dels til at fremhjælpe unge Mænd, der have bestaaet en Jagtexamen vel og derved givet Haab om, at de med Nytte kunde give sig ind paa Studeringerne, og støtte dem til at opnaa Examen artium eller Udgangsexamen til Universitetet. Det er Fornaalet. Endelig er der iaar kommet til, som det ærede Medlem rigtig bemærkede, en Understøttelse til Anskaffelse af Bøger. Denne Understøttelse er kommet til efter de Studerendes Begjering. Fattige Studerende savne nemlig de Bøger, de have Brug for ved deres Studeringer, og det er et tungt Savn. De kunne vel gaa til Bibliotekerne for at laane Bøger, men Enhver, der har prøvet det, veed, at det langt fra afhjælper det Savn, som en Studerende har til Bøger, thi det hænder hyppigt, at der, naar han skal bruge Bogen, kommer Bud efter den fra Biblioteket. Han kan kun under sine Studeringer have fuld Nytte af Bøgerne, naar han har dem staaende paa Hylben og kan tage dem ned, naar han behøver dem. Det Andragende, som en Del Studerende sendte mig angaaende denne Sag, har jeg sendt til Universitetet, og det har ledjaget det med sin bedste Anbefaling. Jeg har derefter foreslaaet Folkethingets Finantsudvalg at gaa ind paa en Bevilling hertil, og jeg tog den højeste Sum, som var foreslaaet fra Universitetets Side. Man er villig gaaet ind derpaa. Jeg tror, at det er en meget hensigtsmæssig Maade at understøtte de Studerende paa, og jeg glæder mig over at have opnaaet denne Bevilling, forvisset om, at den vil være til Velsignelse for mange fattige Studerende. Naar det dernæst bemærkedes af det ærede Medlem, at man derved var kommen bort fra at understøtte de Studerende, er det dog idetmindste for denne Kontos Bedkommende ogsaa en Feiltagelse. Nu sagde det ærede Medlem, at jeg ikke havde værget Universitetet tilstrækkeligt. Jeg havde vel ført Forslag op paa Finantsloven, men han fandt det ikke heldigt, at jeg var gaaet ind paa at modtage en Finantslov, hvori man gav Anvisning paa Universitetets Kapitalformue. Jeg har allerede ved Sagens 1ste Behandling mindet om, at, naar man fremstiller mig som den, der har rakt Haanden til, at Universitetet faar Understød, er det en Feiltagelse. Det er slet, før jeg blev Minister, og dengang havde man slaet sig til Nomed Sagen, saadan som den var bleven ordnet, nemlig saaledes at Universitetets Underbalance dækkedes ikke af Kommunitet, som det i nogle Aar var Tilfældet, men af Universitetet. Vil det ærede Medlem efterse Forslaget til

Finantslov for 1875—76 f. Ex., vil han se det. Det var først ved Sælsesudvalget angaaende Finantsloven for 1875—76, at dette Spørgsmaal for Alvor optoges. De følgende Finantslove, i hvis Affattelse jeg har haft Del, have ikke laabt Sagen hvile; men Stemningen har ikke været for at gjøre denne Sag til et stort Spørgsmaal, og min Gutmæthed skulde ogsaa slaa meget fejl, om det ikke netop var det ærede Medlem for Kjøbenhavn, der ifjor raadede til at udsætte dette Spørgsmaals Afgjørelse til iaar. (Plou: Ja, til iaar.) Saadan er det gaaet. Det første Aar udsatte man Afgjørelsen til næste Aar, det næste Aar til det følgende og saaledes fremdeles. Det er gaaet saaledes denne Gang endnu. I Modsetning dertil mindede det ærede Medlem om, at, ifjondt han ikke var nogen Ven af provisoriske Finantslove, var der dog her et Tilfælde, som kunde indeholde nogen Grund til at tænke paa den Slags Ting. Ja, jeg veed oprigtigt talt ikke, om det dog ikke er at bruge vel høit lydende Talemaader i urette Tid. (Plou: Det er en Misforstaaelse!). Jeg har ikke forstaaet det ærede Medlems Dmtale af provisoriske Finantslove paa anden Maade, end at det var det Middel, hvorpaa det ærede Medlem gav Anvisning. (Plou: Paa ingen Maade!). At der kan være Spørgsmaal om Nødvendigheden af saadanne Foranstaltninger, er klart. Ingen skal være villigere til at fastholde denne Betragtning end jeg, og det vil ikke kunne forundre Nogen. Men det forekommer mig dog paa den anden Side heller ikke at være rigtigt, at man taler let om den Slags Ting, og at det i ethvert Fald ikke bør ske, uden at man paa det Nøieste har overveiet, om der ikke ad anden Veje skulde kunne naaes til Maalet. Naar der da nu er givet Anvisning paa Nedfattelsen af en Kommission, for at lade den tage disse Spørgsmaal under alvorlig Overveielse og afgive til os en Betænkning derom, som kan bringe Mange til at se klarere i dette Spørgsmaal, end det hidtil er slet, finder jeg dog ikke, at Sagen er saa forstrækkelig, at man ikke kan vente endnu 1 Aar til. Det, der bliver Spørgsmaal om ved en saadan Kommissionsbetænkning, maa jo være det, at tilveiebringe en Balance for Universitetet i Fremtiden. De Summer, der hidtil ere opspiste af Hospitalen, ere ikke saa forfærdelig store. Det ærede Medlem nævnte nogle af dem. De se værre ud i Finantslovene end i Regnskaberne, det er jo en given Sag. Altsaa forekommer det mig nok, at det kan være forsvarligt, at vi vente endnu 1 Aar og da se, hvad der muligvis kan opnaas daaere. Jeg skal ikke glemme Sagen. — Saa talte det ærede Medlem endelig om de 35,000 Kr., der vare opførte paa Finantslovsforslaget til Universitetetsfesten. Hvad denne Sags Historie angaar, skal jeg i al Korthed minde om, at da Universitetet henvendte sig til Ministeren første Gang, begjærede det optaget paa Finantsloven en Sum